

16/IV/1977

Pronunciar

Una vegada vam sentir el comentari d'una senyora de fora de Barcelona —segurament vallesana o vigatana— que va dir, textualment: «Els de Barcelona pronuncien molt malament». Tenia tota la raó. Els de Barcelona, generalment, pronunciem —certes paraules— prou malament perquè el seu comentari resultés justificat. Però, al last!, no som pas sols a incórrer en pronuncies defectuoses. Ella mateixa pronunclava malament justament el verb pronunciar. Més exactament, incorria en l'error de pronunciar una de les seves formes com un mot esdrúixol —amb l'accent tònic a l'antepenúltima síl·laba, concretament, en aquest cas, la u—, en lloc de fer-ho, tal com correspon, com un mot pla —amb l'accent tònic a la penúltima síl·laba, la i en aquest cas.

Es tracta, doncs, d'un defecte força general que afecta les formes del singular i la tercera del plural dels temps de present d'alguns verbs acabats en iar, principalment, a més de pronunciar, dels verbs estudiar, copiar, canviar, odiar, acariciar, anunciar, denunciar, renunciar, apreciar, asfixiar, calumniar, contagiar, divorciar, obsequiar, repudiar i encara algun més. Potser en alguns dels que hem indicat en darrer lloc la pronúncia general és vacil·lant, però en verbs com ara estudiar i canviar és molt corrent l'ús de les formes esdrúixoles errònies «estúdio», «estúdiés», «estúdia», «estúdien» i «cánvio», «cánvies», «cánvia», «cánvien» en lloc de les formes corresponents, planes, amb l'accent tònic a la i: estudio, estudies, estudia, estudien i canvio, canvies, canvia, canvien.

Però no en tots els verbs acabats en iar s'esdevé una cosa semblant. Verbs com ara confiar, retirar, desafiar, espiar, enviar, desviar, esquiar, destriar, premiar, rabiar, rumiar i somiar són exemples d'aquesta xacra. Ningú no diu mai «envio» en lloc de envío, «cònfies» en lloc de confies o «sòmia» en lloc de somies. Doncs, i convé recordar que tots els verbs acabats en iar s'han de conjugar —de pronunciar— com enviar, confiar o somiar.

ALBERT JANE